

РАЙОНЕН СЪД ПЕЩЕРА

4550 Пещера, ул. "Васил Левски" № 2 А, тел./факс 0350 / 6 01 51 и 6 41 96, е – mail: rs_p@abv.bg

УТВЪРДИЛ
ПРЕДСЕДАТЕЛ РС:
/СТЕФКА СТАЙКОВА/

ВЪТРЕШНИ ПРАВИЛА ЗА ПУБЛИКУВАНЕ НА СЪДЕБНИТЕ АКТОВЕ В ИНТЕРНЕТ

І. УРЕДБА НА ЗАДЪЛЖЕНИЕТО НА СЪДА ЗА ПУБЛИКУВАНЕ НА СЪДЕБНИТЕ АКТОВЕ.

Задължението на съдилищата да публикуват съдебните си актове е уредено в разпоредбата на чл.64 от Закона за съдебната власт .

Чл. 64. (1) (Изм. - ДВ, бр. 33 от 2009 г.) Актовете на съдилищата се публикуват незабавно след постановяването им на интернет страницата на съответния съд при спазване изискванията на Закона за защита на личните данни и Закона за защита на класифицираната информация.

(2) Актовете по дела, които засягат гражданския или здравния статус на лицата, се публикуват без мотивите им.

Безспорните изводи са:

- публикуват се съдебните актове, независимо дали са обжалваеми или са влезли в сила;
- не се публикуват периодично, а незабавно;
- всеки съд сам се грижи за публикуването на собствените си съдебни актове, при което по-долния по степен съд няма задължение да публикува постановените по реда на инстанционния контрол актове на горните съдебни инстанции;
- публикуването се извършва на интернет страницата на съответния съд.

ІІ. ИЗКЛЮЧЕНИЯ И ОГРАНИЧЕНИЯ НА ПУБЛИКУВАНЕТО

Ограничения, отнасящи се до публикуването, изрично зададени в чл.64 от ЗСВ

1. По чл.64, ал.2 от ЗСВ Единственото категорично законодателно решение за това, какви части от съдебните актове не следва да се публикуват, се съдържа в разпоредбата на чл.64, ал.2 от ЗСВ. Според същата, актовете по дела, които засягат гражданския или здравния статус на лицата, се публикуват БЕЗ МОТИВИТЕ ИМ.

Това са делата за установяване и оспорване на произход, за поставяне под запрещение или отменянето му; унищожаваност и нищожност на брака, развод, установяване факта на раждането и смъртта и др. При тези дела, на публикуване ще подлежи само диспозитива на съдебния акт, но по отношение на същия приложение ще намери ограничението по чл.64, ал.1 от ЗСВ в частта, препращаща към изискванията на Закона за защита на личните данни. Освен споменатото вече правило на чл.64, ал.2 от ЗСВ, ограничения в приложното поле на публикуването на съдебните актове, се намират и в разпоредбата на чл.64, ал.1 от ЗСВ. Основните нормативни актове, с които публикуването следва да се съобразява, са:

Закона за защита на личните данни и Закона за защита на класифицираната информация. Касае се до специални закони, които съдържат преобладаващо повелителни норми, като тези норми налагат спазването им при изпълнение на задълженията на съда по чл.64 от ЗСВ.

2. Ограничения по Закона за защита на личните данни.

Когато се говори за обработване на лични данни от съдилищата, следва да се има предвид, че тази обработка е свързана с нормативно установено тяхно задължение, тъй като по смисъла на чл.3 и чл.4 от ЗЗЛД съдът е администратор на лични данни. Независимо от това обаче, не е налице нормативен текст, въз основа на който личните данни на участниците в съдебното производство да се публикуват при обявяване на съдебните актове в интернет.

Според разпоредбата на чл.1, ал.2 от ЗЗЛД, целта на закона е гарантиране на неприкосновеността на личността и личния живот чрез осигуряване на защита на физическите лица при неправомерно обработване на свързаните с тях лични данни в процеса на свободното движение на данните. Легалната дефиниция на понятието "лични данни" се съдържа в разпоредбата на чл.2 от ЗЗЛД и според същата лични данни са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци.

Безусловно задължение на съда е, изпълнявайки задълженията си по чл.64 от ЗСВ, винаги да извършва обезличаване на най-малко следните данни: **имената на физическите лица, единните граждански номера, адресите.**

На обезличаване винаги ще подлежат и данните за **професия, религиозна идентичност, етническа принадлежност, здравен и социален статус**, но само когато и въпреки заличаването на останалите данни, те биха идентифицирали физическото лице.

Обезличаването следва да засяга **не само физически лица-страни в процеса, но и всички физически лица, участващи в производството по делото в каквото и да било друго качество.**

Ограниченията по ЗЗЛД касаят само физическите лица.

Двете имена на магистрата, постановил съдебния акт, не подлежат на обезличаване.

За целите на публикуването, да се публикуват онези лични данни, чието самостоятелно разкриване не може да доведе до разкриване на самоличността на лицата.

Не могат да се третират като лични данни, респ.данни, подлежащи на обезличаване, тези като: **регистрационни номера на автомобили, номера на двигател и рама на МПС, идентификатори на имоти и пр.** Всички тези данни се отнасят до вещи и служат за идентифициране не на техните собственици, а на самите вещи. Следва също така да се подчертае, че всички тези данни подлежат на съответна регистрация и са включени в регистри, които по смисъла на закона са публични.

Така изброените данни не подлежат на обезличаване и защото чрез тях в най-честите случаи се идентифицира предмета на делото.

По-особен е случая с **номерата на банковите сметки**, които също нямат характер на лични данни, но с оглед на други техни особености и с оглед уреждащата ги нормативна база, подлежат на обезличаване.

3. Ограничения по Закона за защита на класифицираната информация

Предвид особеностите на материята, която се урежда със ЗЗКИ, съобразяването на последния с дейността на съдилищата по чл.64 от ЗСВ създава значително многобройни и по-сериозни проблеми, отколкото ЗЗЛД. Ако при нарушение на изискванията на ЗЗЛД се засяга персоналният интерес на дадено физическо лице, то нарушаването на изискванията на ЗЗКИ винаги води до засягане на обществените, а в някои случаи и на държавните интереси.

По тази причина, функционалната зависимост на дейността по чл.64 от ЗСВ с изискванията на ЗЗКИ следва да се разглежда от позицията на чл.33 от ЗЗКИ.

Какво е класифицирана информация?

Според чл.1, ал.3 от ЗЗКИ "класифицирана е информацията, представляваща държавна или служебна тайна, както и чуждестранната класифицирана информация".

- Държавна тайна е информацията, определена в списъка по приложение №1 към ЗЗКИ, нерегламентираният достъп до която би създал опасност за или би увредил интересите на Република България, свързани с националната сигурност, отбраната, външната политика или защитата на конституционно установения ред-чл.25 от ЗЗКИ.
- Служебна тайна е информацията, създавана или съхранявана от държавните органи или органите на местното самоуправление, която не е държавна тайна, нерегламентираният достъп до която би се отразил неблагоприятно на интересите на държавата или би увредил друг правно защитен интерес.

Съгласно ал.1 на чл.33 от ЗЗКИ, класифицираната информация се създава, обработва, предоставя, съхранява и унищожава при условията и по реда на този закон и подзаконовите актове за прилагането му, както и в съответствие с предвидените видове защита, съответстващи на нивото на класификация, освен ако в международен договор, по който Република България е страна, е предвидено друго.

Съдебните служители имат право на достъп, само ако притежават издадено разрешение за достъп до класифицирана информация. Разрешенията за достъп обаче, се издават за определено ниво на класификация, като съобразно това ниво служителят борави само с делата, съответстващи на нивото.

Контролът върху дейността на лицата, имащи право да боравят с класифицирана информация, се осъществява от председателя на съда. Преценката обаче дали съответния съдебен акт да бъде класифициран или не, се извършва винаги от съдията-докладчик. При това положение и независимо от броя на съдържащите се в дадено дело класифицирани материали, съдебният състав може да се произнесе както с явни, така и с класифицирани актове. Класификацията на последните винаги се извършва чрез поставянето на гриф за сигурност. С поставянето на такъв гриф върху съдебния акт, той се присъединява към класифицирания том и не може да бъде публикуван, тъй като това би довело до предвидения в §1, т.6 от ДР на ЗЗКИ нерегламентиран достъп."/>"Нерегламентиран достъп до класифицирана информация" е разгласяване, злоупотреба, промяна, увреждане, предоставяне, унищожаване на класифицирана информация, както и всякакви други действия, водещи до нарушаване на защитата ѝ или до загубване на такава информация. За нерегламентиран достъп се счита и всеки пропуск да се класифицира информация с поставяне на

съответен гриф за сигурност или неправилното му определяне, както и всяко действие или бездействие, довело до узнаване от лице, което няма съответното разрешение или потвърждение за това/. Съответно, актовете, върху които не е поставен гриф за сигурност, са явни, присъединяват се към явния том на делото и публикуването им ще се извърши при спазване на останалите правила за публикуване, т.е. в зависимост от вида и характера на акта. Макар и в по-редки случаи и съобразно вида, обема и важността на секретните материали, е възможно съдията- докладчик да засекрети цялото дело. В този вариант е безспорно, че съответните съдебни актове не подлежат на публикуване, тъй като и самите те винаги ще носят съответния гриф за сигурност.

Други ограничения и изключения Съществуват и такива съдебни актове, които макар да са постановени по същество на отправеното искане и да са окончателни или обжалваеми, не следва да се оповестяват публично, въпреки че не са от актовете, попадащи под ограниченията на ЗЗКИ. Тези актове не са споменати в разпоредбата на чл.64 от ЗСВ, но по силата на тяхното естество и на целения от тях ефект, не следва да се публикуват. Публикуването на такива актове би било в разрез с начертаната от законодателя цел на публикуването и/или би довело до негативен резултат, с оглед обществения интерес. Формулирани най-общо, тези актове засягат било следствена или банкова тайна, било ефективността на упражняването на правата на страните.

1. Актове, засягащи следствена или банкова тайна

Сред актовете, които не следва да се публикуват, с оглед защитата на следствена или банкова тайна са:

- решенията по чл.62, ал.7 от Закона за кредитните институции /разкриване на банкова тайна, независимо дали разкриването се иска от прокурора или от КУИППД/. Така посочените решения се постановяват в рамките на специални производства, които от своя страна целят да се обезпечи правилното протичане на някакво друго производство, както и надлежното събиране на доказателства в това друго производство.

Производствата по разкриване на банкова тайна могат да бъдат предизвикани само от определен кръг лица и само за определени цели, поради което публичността им винаги е в разрез с целта на това производство и с целта на производството, заради което тайната ще бъде разкрита. Разкриването на банкова тайна винаги и съгласно императивните изисквания на закона, се развива в едностранно производство. Съдът разглежда исканията в закрито производство, с цел ограничаване на публичността, като постановените актове са необжалваеми.

Публикуването на тези актове би било в противоречие със самата банкова тайна и в противоречие с целта на разкриването ѝ. Публикуването на съдебния акт би довело до оповестяване на информация, касаеща отделно и различно производство /напр. дознанието или производството пред КУИППД, по което публикуване не се допуска./

- всички актове по събиране на доказателства в досъдебната фаза на наказателните производства-определения, с които се разрешава/одобрява обиск, претърсване или изземване, разпити на свидетели пред съдия, определения, с които се разрешава принудително изземване на образци за сравнително изследване.

Публикуването на тези актове би могло да осуети развитието на разследването, с оглед избраната криминалистична тактика и подход и да попречи за установяване на обективната истина.

2. Актове в обезпечителния процес

Не следва да се публикуват и съдебните актове-определения, с които съдът се произнася по искане за допускане на обезпечение на бъдещ или на предявен иск и то независимо от това дали искането се отхвърля или се уважава. Следва да се има предвид, че обезпечителното производство може да се развие както в рамките на гражданския процес, така и в рамките на наказателния, по реда на чл.72 и чл.73 от НПК. Само по себе си обезпечението има за цел изненада на длъжника и възпрепятстване на възможността той да отчужди имуществото си.

Обезпечението следва да гарантира правата на кредитора и да осигури осъществяването на тези права, както и да направи изпълнението възможно. При това положение, ако обезпечението е допуснато и определението по допускане се публикува, длъжникът лесно може да узнае за това и да направи невъзможно или да обезсмисли фактическото налагане на постановената обезпечителна мярка.

Аргументи в тази насока са както разпоредбата на чл.391, ал.1, изр.1-во от ГПК /обезпечителната нужда/, така и разпоредбата на чл.396, ал.1 от ГПК, която предвижда, че ответника подлежи на уведомяване едва след изпълнението на наложената обезпечителна мярка. Не оправдава целите на обезпечението и тези на публикуването на съдебните актове и хипотезата, при която молбата за допускане на обезпечение се отхвърля. Действително, с разпоредбата на чл.396, ал.2 от новия ГПК се предвижда, че препис от частната жалба против отхвърлителното определение, се връчва на ответника, при което законът дава възможност той да узнае за поисканото обезпечение. Възможно е, обаче, молителят да не се възползва от възможността да обжалва отхвърлителното определение, поради което то ще влезе в сила без ответника да узнае за протеклия обезпечителен процес. Но за молителя тогава, остава отворена възможността с последваща молба отново да поиска налагане на същата обезпечителна мярка, при други условия /напр.представя необходимите доказателства или внася гаранцията/.

Всички изложени до тук аргументи налагат на извода, че съобразно рамките на обезпечителните цели, предвидени от ГПК, публикуване на съдебните актове, с които съдът се произнася по искане за допускане на обезпечение, не следва да се извършва. Публикуването би било в противоречие както с целите на обезпечителния процес, така и с ефективността на правораздаването, като генерална цел на системата.

3. Разпореждания за издаване на заповеди по чл.417 от ГПК и по чл.410 от ГПК

Аналогични аргументи могат да се изложат и по отношение разпорежданията на съда за издаване на заповед за незабавно изпълнение /по заявления по чл.417 от ГПК/. В случаите, при които заявлението бъде уважено и се издадат заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист, законът също предвижда изненада за длъжника и незабавно пристъпване към изпълнение. Аргумент в тази насока предоставят на първо място разпоредбите на чл.418 и на чл.419, ал.1от ГПК, според които длъжникът се уведомява за издадената заповед за незабавно изпълнение и за издаденият изпълнителен лист, едва от съдебния изпълнител, като от този момент започва да тече и срока за обжалване на разпореждането.

Следва да се отбележи също така, че разпорежданията на съда, с които се издава или се отказва да се издаде заповед за незабавно изпълнение, не се ползват със сила на пресъдено нещо, като с тях нито се признават, нито се отричат вземания, а само се установява тяхната безспорност. Освен това заповедното производство е част от изпълнителния, а не от исковия процес и съставлява едно факултативно производство.

В още по-голяма степен изложените аргументи се отнасят и до производството по издаване на заповед по чл.410 от ГПК. В този случай заповедта се издава само въз основа на твърденията на заявителя, че е налице вземане, без последния да е задължен да представи доказателства, установяващи вземането. По същество целта на производството по чл.410 от ГПК е само да се провери дали вземането е спорно. Разгледани в тяхната пълнота, така изложените доводи сочат, че публичното оповестяване на разпорежданията и заповедите по чл.410 и чл.417 от ГПК не е оправдано с оглед целта на чл.64 от ЗСВ. Постановвяването в заповедното производство съдебни актове нито разрешават спора между страните, нито погасяват правото им на иск и не съставляват същински акт на правораздаване.

Поради това публикуването им не е от значение нито за страните, нито за обществеността.

4. Актове, свързани с произнасяне по доказателствени искания или по движението на делата Освен с актове, които слагат край или препятстват по-нататъшното развитие на производството, съдът непрекъснато постановява и такива актове, посредством които производството се осъществява.

Това са актовете по движението на делата, които не слагат край или не препятстват развитието на процеса, но с тях съдът или администрира производството, или събира доказателства.

В тази група следва да се включат и всички актове по налагане на глоби, по определяне на възнаграждения на вещи лица, свидетели, служебни защитници и особени представители, актове за допускане на правна помощ, за насрочване и отлагане на делата, за конституиране на страни, за събиране на доказателства по делегация, за изпълнение на съдебни поръчки, актове, касаещи отклонения в исковото производство, актове по разрешаване и/или одобряване на обиск, претърсване и изземване, актове, постановени по частни наказателни дела относно мерки за неотклонение в досъдебната фаза и пр. С такива актове не се засяга същността на производството и не се налага същинско наказателно правораздаване или разрешаване на гражданско - правен спор, а само се осигурява развитието на отделните производства и тяхното приключване. Съобразно тези функционални и характеристични белези на споменатите актове, тяхното публикуване не се включва в смисъла и целта на чл.64 от ЗСВ. Публичното известяване на тези актове под формата на публикуването им в интернет не съставлява форма на обществен отчет, тъй като за обществото и гражданите не са от значение процесуалните механизми и средства, с които съдът борави, а резултата от използването им - окончателният съдебен акт. По изложените съображения, така категоризираните актове следва да се изключат от кръга на подлежащите на публикуване в интернет.

5. Актове, постановявани в рамките на охранителни производства.

Независимо, че охранителните производства са съдебни производства и се отнасят до гражданските правоотношения в широкия смисъл на думата, постановвяването в рамките на тях охранителни актове не съставляват актове за защита на накърнени граждански права, а съставляват актове на съдебно съдействие при упражняването на граждански права. Охранителните производства са едностранни и безспорни и поради тази им особеност завършващият ги акт не съставлява същински правораздавателен акт и няма защитно-санкционен характер. Ето защо и само поради тази им особеност, съдебните актове по охранителните производства не следва да бъдат публикувани, доколкото последното не е в съответствие с целите по чл.64, ал.1 от ЗСВ.

Когато се анализират особеностите на част от вече споменатите актове се вижда, че тази част актове се постановяват в рамките на частно-граждански или частно-

наказателни дела. Съгласно разпоредбите на чл.89, ал.1, т.1,б."в" и чл.89, ал.1, т.2, б."б" от Правилника за администрацията на районните, окръжните, административните, военните и апелативните съдилища, частни наказателни дела се образуват "по частни жалби по НПК, по жалбите срещу мярката за неотклонение "задържане под стража", по молби за реабилитация, по предложения за принудителни медицински мерки по чл. 89 НК, по искания за задължително настаняване и лечение по чл. 154, ал. 2 и 3 и по чл. 157 от Закона за здравето, по всички искания към съда в досъдебното производство, по производствата във връзка с изпълнение на наказанията, по делегация на български и чуждестранни съдилища по наказателни дела и по молби за определяне на общо наказание", а частни граждански дела се образуват "по всички молби и жалби от гражданскоправен характер, включително касаещите случаи на съдебна администрация, по които съдът се произнася с определение или заповед, по делегация на българските и чуждестранни съдилища по граждански дела".

Характерно за двата вида частни дела е това, че постановяваните по тях актове не съставляват същински правораздавателни, поради което същите не следва да подлежат на публикуване и по тази причина. Правораздавателната функция на съда е определена от Конституцията на Република България и по силата на същата съдилищата правораздават в защита и санкция на спорни граждански и наказателни отношения. Постановяваните от съдилищата правораздавателни актове винаги се ползват със сила на пресъдено нещо и посредством тях се възстановява законността.

Освен правораздавателни актове обаче, по силата на отделните закони съдилищата постановяват и множество други актове, които в по-малка или по-голяма степен са администриращи, като именно поради тази им функция ПАРОВАС е предвидил, че постановяването им се извършва в рамките на частни наказателни или частни граждански дела. Очевидно е, че смисъла и целта на чл.64 от ЗСВ не включват публикуването на съдебни актове по такива частни дела, поради което и дори само на база на тази им особеност, същите не следва да се публикуват, независимо, че с тях се приключва съответното частно производство и че в повечето случаи са обжалваеми.

III. КОИ СА АКТОВЕТЕ, КОИТО СЛЕДВА ДА СЕ ПУБЛИКУВАТ

Доколкото съдебната дейност е изключително голяма по обем и разнообразна по видове на производствата, видове на съдебните актове, по значението, функциите и последиците от тези актове, достатъчно изчерпателен отговор на въпроса кои са актовете, които следва да се публикуват и какво от тях да се публикува, не може да бъде даден. Като се изхожда обаче от зададените в самия чл.64 от ЗСВ ограничения и от възприетите изключения, то може да се направи следният обобщен извод, от който следва да се ръководят съдилищата при публикуването:

Публикуват се всички съдебни актове на правораздаване и онези, които слагат край или препятстват по-нататъшното развитие на производството.

Този извод следва да се наложи от заложените цели на публикуването на съдебните актове, както и изхождайки от вмененото от Конституцията на Р. България основно правомощие на съдилищата - да осъществяват правораздавателна дейност, съгл. чл. 119, ал. 1 от Конституцията на РБ. т.е., че на публикуване би следвало да подлежат само и единствено актовете на правораздаване.

Съгласно съдебната теория и съдебната практика, съдилищата правораздават в защита и санкция на спорни граждански и наказателни отношения, като

постановяваните от тях правораздавателни актове винаги се ползват със сила на пресъдено нещо и посредством тях се възстановява законността.

IV. ПУБЛИКУВАТ ЛИ СЕ МОТИВИТЕ НА СЪДЕБНИТЕ АКТОВЕ?

Отговорът на този въпрос не е зададен изрично в нормата на чл.64 от ЗСВ, но по един несъмнен начин се извлича от нейното логическо и систематично тълкуване. Разпоредбата на чл.64, ал.1 от ЗСВ нарежда незабавно публикуване на актовете на съдилищата. От своя страна съдебният акт съставлява единна съвкупност от няколко части, основните от които са мотивите и диспозитива му. Разбирането за това съдържание на съдебните актове законодателят е вложил в разпоредбите на чл.236 от ГПК и чл.305 от НПК, поради което следва да се приеме, че формата и структурата на съдебните актове са законово дефинирани. Предвид тази законова регламентация няма съмнение, че публикуването на актовете на правораздаване следва да се извършва в тяхната цялост, а именно мотиви и диспозитив.

Категорично потвърждение на този извод е разпоредбата на чл.64, ал.2 от ЗСВ, задаваща изключението от принципа, а именно, че само актове по определени дела /засягащи здравния или гражданския статус на лицата/ се публикуват без мотивите им. Ето защо, по изложените съображения и по аргумент от ал.2 на чл.64 от ЗСВ може да се заключи, че принципното прилагане на задължението за публикуване на съдебните актове изисква публикуването да обхваща както диспозитива на акта, така и неговите мотиви. Впрочем, единствено по този начин публикуването ще изпълни присъщите му цели. Съответно, единствените изключения от принципа, че се публикуват мотиви и диспозитив, ще се допусне в хипотезата на чл.64, ал.2 от ЗСВ.

V. ОБОБЩЕНИЕ. ПРАКТИЧЕСКИ НАСОКИ ВЪВ ВРЪЗКА С ПУБЛИКУВАНЕТО

В синтезиран вид изложеното до тук може да се обобщи в следните правила:

Кои актове се публикуват.

1. Публикуват се всички съдебни актове на правораздаване /постановени в защита и санкция на спорни граждански и наказателни отношения/, както и онези, които слагат край или препятстват по-нататъшното развитие на производството, независимо от вида на съдебния акт /присъда, решение, определение или разпореждане/, ОСВЕН АКО не са от категорията актове, по които публикуване не се допуска.

2. Публикуват се пълните съдебни актове-мотиви и диспозитив, освен в случаите на чл.64, ал.2 от ЗСВ и в случаите, когато присъдата е постановена за престъпление по раздел осми от Глава втора на НК, при които се публикуват само диспозитивите на съдебните актове, след съответно обезличаване.

3. Актовете се публикуват незабавно след постановяването им. По наказателните дела присъдите се публикуват незабавно при постановяването им, а мотивите-незабавно след като бъдат изготвени.

4. Публикуването се извършва СЛЕД обезличаване на данните, за които Закона за защита на личните данни и Закона за защита на класифицираната информация, налагат забрана за публикуването им.

5. Всеки съд се грижи за публикуването само на собствените си съдебни актове.

Кои данни се обезличават преди публикуването на съдебния акт.

1. От подлежащите на публикуване съдебни актове се обезличават задължително имената, адресите и ЕГН на физическите лица-участници в

производството. Участници в производството са както главните и подпомагащите страни, така и свидетелите, законните представители или пълномощниците, вещите лица, особените представители, служебните защитници и децата.

Наименованията на контролиращите страни не се обезличават, тъй като същите са държавни органи.

2. Освен посочените в т. 1 лични данни, обезличават се и всички други лични данни на участниците, свързани с тяхната етническа, расова, религиозна принадлежност, както и данните за физическа, физиологична, генетична, психическа, психологическа, икономическа, културна, социална или друга идентичност, но само ако биха разкрили самоличността им. В тази група данни се включват, например:

- данни за пола на лицето, за физически или психически недъг или заболяване;
- данни за професия или за заемана длъжност;
- данни за членство в определена организация;
- данни за етническа, расова, религиозна принадлежност /напр. българин, циганин, християнин, мюсюлманин, бял, чернокож и пр./

Преценката за данните по т.2 винаги се извършва според индивидуалните особености на конкретния съдебен акт, който следва да се публикува. По същество, в почти всички случаи тези данни се съдържат в актовете, попадащи в хипотезата на чл.64, ал.2 от ЗСВ.

3. Подлежат на обезличаване номерата на всички банкови сметки, както и осигурителните номера.

4. Други данни, по преценка на административния ръководител /напр.неприлични изрази/, утвърдена с вътрешни правила. В този кръг могат да бъдат включени и всички думи или изрази, които са шокиращи и чието публикуване е в разрез с общоприетия морален предел, според Становището на Комисията за защита на личните данни.

Не подлежат на обезличаване:

1. Данните на МПС и идентификаторите на недвижимите имоти;
2. Имената на магистрата, постановил съдебния акт;
3. Номера на договори, освен ако самият договор не съставлява класифициран документ;
4. Данните на юридическите лица;
5. Други данни.

На кои съдебни актове следва да се публикуват само диспозитивите

Принципно тези актове биха могли да бъдат разделени на две групи, в зависимост от това дали попадат в хипотезата на чл.64, ал.2 от ЗСВ, или не.

1. Извън хипотезата на чл.64, ал.2 от ЗСВ:

- присъдите, постановени по производства, разглеждани при закрити врати - чл. 263, ал. 1 и 2 от НПК

Предвид особеностите на съдържащата се в тези актове информация е важно внимателно да се следи за обезличаване на съответните данни от диспозитива на тези актове.

- съдебни актове, постановени по производства, разглеждани при изключване на публичността - чл. 136, ал. 1 от ГПК;
- други актове, посочени във вътрешни правила на съответния съд.

2. Актове, попадащи в хипотезата на чл.64, ал.2 от ЗСВ:

- по дела за установяване или оспорване на произход;
- по дела за издръжка или изменение на издръжка;

- по дела за нищожност на брака или за прекратяването му поради унищожаемост или развод;
- по дела за установяване на факта на раждането или смъртта;
- по други дела.

Кои съдебни актове НЕ подлежат на публикуване

1. Актовете, постановени в охранителни производства.

2. Актове, произнасяни по частни граждански или частни наказателни дела, например разпорежданията за издаване на заповеди по чл.410 и чл.417 от ГПК, както и самите заповеди за изпълнение, актовете по съдебни поръчки, обезпечения, актове по разрешаване и/или одобряване на обиск, претърсване и изземване, актове по мерки за неотклонение, актове по чл.73 от СК, разпити пред съдия, актове по искания за разкриване на банкова тайна и пр.

3. Актовете, свързани с произнасяне по доказателствени искания или по движението на делата.

Във всички случаи тези актове са определения и разпореждания, постановяват се в рамките на общи или особени иски, или в административни производства и могат да бъдат:

- за налагане на глоби;
- за назначаване на вещи лица, особени представители, служебни защитници, както и за допускане на правна помощ;
- за насрочване, пренасрочване или отлагане на делата;
- за даване на указания на страните;
- актове за конституиране на страни, актове, с които се допуска или не изменение на иска, или се приемат или не възражения, насрещни, обратни и инцидентни установителни иски;
- за допускане или недопускане на доказателства;
- за издаване на изпълнителен лист;
- други.

4. Разпорежданията за прекратяване на съдебното производство по наказателни дела и връщането им на прокурора.

5. Актове, на които е поставен гриф за сигурност /класифицирани съдебни актове/.

Какъв е срока, за който съдебните актове следва да бъдат публикувани?

На първо място следва да се каже, че липсва нормативна уредба за това за колко време определен съдебен акт следва да бъде обществено достъпен след публикуването му. По тази причина времето следва да се определи, съобразно целите на публикуването и съобразно организацията на съдебната система и нейните възможности.

Като се изходи от целите на публикуването, от обема на подлежащите на публикуване съдебни актове и от техническите възможности, с които разполагат сървърите на съдилищата, приемаме, че на интернет страниците се публикуват и следва да са достъпни постановените през текущата година актове, както и тези от предходната. Този срок се явява напълно достатъчен, за да бъде обществото информирано, като в преобладаващите случаи в рамките на него ще е приключил и инстанционния контрол по делото. Следва също така да се има предвид, че публикуването няма нищо общо с архивирането на делата и смисъла от архивиране. Физическото съхраняване на делата и постановените по тях актове на хартиен и електронен носител е дейност на съда, регламентирана в Глава шестнадесета от Правилник за администрацията в районните, окръжните, административните, военните и апелативните съдилища. Поради това надлежното съхраняване на актовете се извършва само по реда на тази глава, но не и по реда на публикацията.

Структура на публикуването на съдебните актове:

На съдебните служители се вписват задълженията / вкл. и чрез допълнителни длъжностни характеристики /, свързани с подготовката на актовете в електронна форма. Като са задължени да присъединяват съдебните актове веднага след написването им от съдията - докладчик по съответното дело. При което актовете трябва да са с написан пореден номер на електронната форма, както и обезличени спазвайки посочените по – горе правила за публикуване на съответните актове.

Съдебния служител отговарящ пряко за публикуването им на електронната страница на съда трябва ежедневно да го актуализира с написаните нови актове. Както и да сменя от публикация актове на повече от 2 години от публикуването им.

При нужда от конкретна преценка на публикуване на съдебен акт /актове /, съдията - докладчик или административния ръководител, респ. негов заместник дава становище относно необходимостта от публикуване и съдържанието на публикувания съдебен акт.